

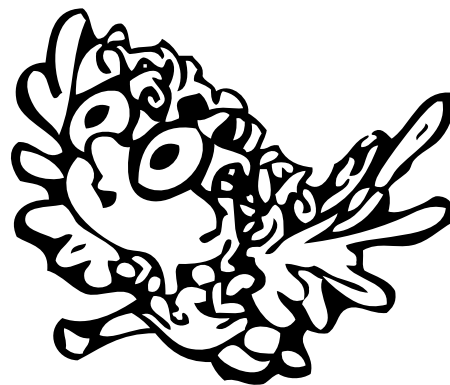
ВЕСНЯНА МОЛИТВА

З одушевлення починається нескінченність. І, воістину, весна – душевний час! Весняний настрій пробуджує розум та наповнює теплом думки. Сонячне світло, море світла вмиває землю, повертаючи їй чистоту священного білого аркуша, свіжість рушника, випраного в льодяній ополонці та щойно висушеного лютими вітрами зими.

Почуття загострюються, життя пробуджується. Тане крига. В кожній краплі талої води – дотик Бога, посмішка весняного натхнення. Кріпне, росте в душі з Божого благословення добра воля, як дерева сміливо вирощують зелене листя, як все живе тягнеться до сонця.

Я – весна, і я расту разом з листям на деревах. Я течу по вулицях муркотливою водою з легкими пахощами квітів, шанобливо омиваючи ноги мільярдам людей, благословляючи кожну душу знайти свій особистий, істинний, суб'єктивний шлях до Бога наодинці з Богом, у єдності з безмежним простором вічної дійсності, який належить кожній людині по праву суверенітету особистості – Божого дару всім, хто приймає істину та бере на себе відповідальність бути всесвітом і володіти собою. Я безмежний, як море, і нескінченний, як час. Я живу в минулому, живу зараз, живу в майбутньому. Я живу вічно і благословляю всіх людей жити вічно, оскільки Бог дарував неозору, невпинну, ідеальну душу кожній людині, і людина – це душа, в якій панує весна, безперервна радість, невечірнє щастя.

Весна бризкає з неба дощем мрій та одкровень з океану Божественної мудрості. Весна кидається в очі різнобарв'ям нових знань. Весна штовхає діяти, творити, винаходити та втілювати свою добру волю в багатоманітні цінних предметів та символів. Весна лоскоче, кличе творити добро і долати зло трепетом багатьох-багатьох душ, самовиражених, відчутих, вигаданих всерйоз і жартома. Сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя. І, щасливо усміхаючись, я дарую собі, людству, всесвіту цей чистий аркуш, на якому написано все, що ми забажаємо прочитати та зрозуміти, все, у що я вірую разом з Богом та разом з тобою, любя душа, товаришу по молитві. От чистий аркуш, чистота якого наповнена душею. Початок кожного життєвого циклу – свято, гідне того, щоб подарувати людям цей символ віри в найвищу цінність людини.

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 7 (21)

18.04.2013 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

УКРАЇНЬСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

Україні потрібні одинаки

Релігійний
бюлетень
№ 7 (21)
18.04.2013

Чому з дитинства нас привчають триматися вкупі у класах, групах, гуртках, натовпах та корпораціях, установах та інституціях, молитися на колектив, жертвувати собою заради всемогутнього і всемилостивого колективу, принижуватись самим та принижувати кожного, хто висовується, поважати кожен паркан на своєму шляху більше, ніж свою, самотійно протоптану життєву стежку? Це деструктивний культ колективізму, тотальна психічна епідемія соціального сектантства.

Чому ми звикли і тупо погоджуємося не вірити собі та брехати іншим, чому казати правду від себе не вигідно, а брехню від імені всього народу легко купити славу та багатство, чому всі брешуть, наполягають і вимагають, щоб брехню почули, повірили у брехню, сміялися над правдою, прекрасно знаючи свою правду та усвідомлюючи дешеве трюкацтво чужої модної брехні? Це деструктивний культ колективізму, тотальна психічна епідемія соціального сектантства.

Чому наше життя замість власної доброї волі людини, конкретних, особистих дій, задумів та домовленостей, самотійно створених нами цінностей будується на застарілих міфах про блаженність соціальних відносин, істинну і всемогутню суспільну думку, священність соціальної норми? Це деструктивний культ колективізму, тотальна психічна епідемія соціального сектантства.

Чому, читаючи це, ви не гніваєтесь на себе за бездумність, бездіяльність та стабільність, за те, що замість особистого розвитку безплідно товклися у натовпах, говорили пусте і марно шукали істину в шумі, не бажаючи бути розумною людиною та взяти на себе відповідальність і вигадати свою істину самотійно, чому гніваєтесь на автора за його ненормальність, кличете на допомогу психіатра, соціолога, прокурора та десять громадських активістів з найближчої недільної школи, а може,

агресивно стискаєте кулак, щоб показати, в чому, на вашу думку, сила народовладдя? Ви ж знаєте: це деструктивний культ колективізму, тотальна психічна епідемія соціального сектантства!

Україні потрібні одинаки. Самостійні у скупченні. Цілеспрямовані у гніві. Щедрі у радості. Креативні у любові. Дурна річ – виплескувати емоції, робити жести, повторювати і повторювати мантри про громадянське суспільство, націю, історію, реформи, освіту, ринок, покращення, суспільну думку, мораль та менталітет. Все це – старе, чуже, нав'язане мені ділками та маніпуляторами, які хочуть володіти мною.

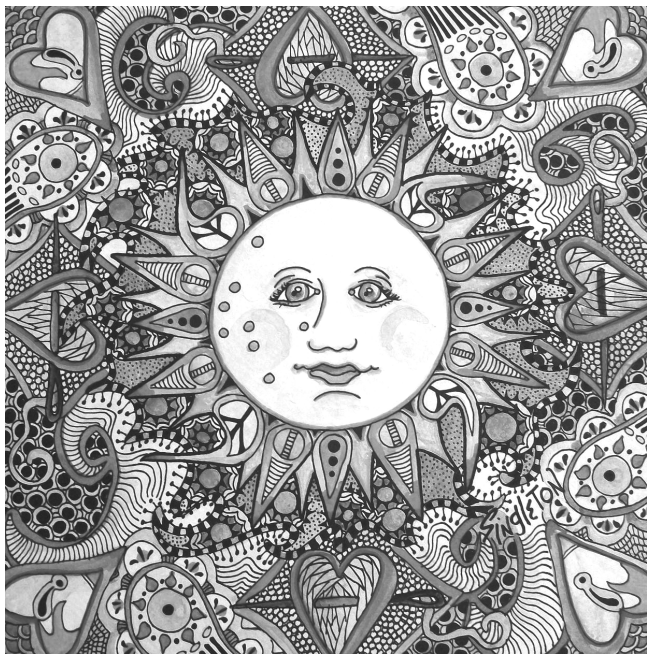

Ви знаєте різницю між Богом та дияволом? Бог хоче, щоб ви володіли собою. Диявол, навпаки, хоче володіти вами і для цього купує вашу душу обіцянками та насолодами. А тепер подумайте, Бог чи диявол – ота міфічна всемогутня «громадська думка», «нація», «церква», «економіка», «держава» чи «соціальна мережа», якій ви слюняво молитесь та низько вклоняєтесь, розбиваючи лоб об стіну? Бог чи диявол кличе вас, не думаючи, рефлекторно та імпульсивно реагувати на подразники та споживати насолоди, жити, піддаючись почуттям, не керуючи собою і шукаючи собі господаря чи господа, що на шару навчить вас, нагодує вас та благословить на війну та розмноження в ім'я вічності простого тваринного життя?

Пора зрозуміти: суспільства не існує. Існує тільки твоя добра воля. Україна – це ти. Скільки б людей не скупчувалося, скільки б людей не гнівалося, скільки б людей не раділо, скільки б людей не любило, неважлива кількість: важлива лише якість. Якщо ти лайно – Україна буде купую лайна. Якщо ти промінь сонця – Україна буде золотим небом.

Ти – Україна. Суспільство – це ти і твої відносини з людьми, не більше і не менше; ти будуєш добрі відносини – Україна добра, ти будуєш погані відносини – Україна погана. Удосконалюй свій народ: будь одинаком. Власне, ти давно одинак: всі політики, соціологи, психіатри, вчителі та священники, всі міські божевільні на високих посадах, з екрану телевізора та інтернет-сторінок волають про «атомізацію суспільства», б'ються в істериці, демонструючи тваринний страх втратити владу над тобою дурнуватими нападками на «егоїзм» та «індивідуалізм». Самотність завжди

була нормою, а колективи, що борються з «егоїзмом», завжди були мурашниками любителів дрібних кислих укусів чи роями втоплених у чужому меді трутнів, гуртками самообману чи стаями вошивих, хрипло гавкаючих собак, що обирають своїм тотемом якусь велику кровожерливу тварюку, якогось хворого на голову збоченця-колективіста. Дай волю цим «соціальним істотам» – вони б, як Сталін та Гітлер, винищували всіх розумних, всіх однаків, здатних мислити самостійно, всіх тих, хто розвивається сам, а не імітує розвиток з-під палки або заради дешевого пряника.

Ти ж знаєш, що брехати негарно, сонечко! Визнай чесно: я – одинак! І зроби свою самостійність своєю найсильнішою стороною. Вір в себе, володй собою. Перетвори всесвіт, що належить тобі, у реальність радісного спілкування та плідної самотності, вічного життя та безперервного щастя. І частиною створеного тобою нового прекрасного всесвіту буде інша, суб'єктивна Україна. Не байдужа. Україна, якій потрібні одинаки.

Завтра у вашому місті

Оповідання Юрія Шеляженка.

На небі ані жодної хмаринки.
Блищали пластикові ялинки.
Люди на вулицях стояли і раділи святу.
– Перепрощую,– сказав Дейв сусіду,–
Сьогодні День Незалежності?
– Можна і так сказати. Велике свято у нашому
вільному місті.
– Сьогодні Новий Рік,– уточнили з-за спини.
– Не слухай їх, сьогодні наступає Нова

Релігійний
бюлетень
№ 7 (21)
18.04.2013

Епоха! – сказав сусід Дейву.

– І що буде далі?

– Ми зібралися на вулицях, щоб відстояти своє право на гідне життя і разом рушити до щасливого майбутнього!

“Рушаймо!” – гукнув хтось, і люди підхопили:
“Ру-шай-мо! Ру-шай-мо!”...

Несподіваний порив вітру зривав з них капелюхи, але люди не помічали цього. Вони продовжували скандувати.

На сусідній вулиці, у затишному кафе, бармен Білл з любов'ю оглянув акуратні полиці, заставлені різноманітними напоями і відмитим до блиску посудом.

– І чого вони розкричалися,– пробурмотів Білл собі під ніс,– Всі однаково стоять на місці, а кричать: “Рушаймо”. Йолопи.

– Точно,– сказав Тед, думаючи про те, чи не випити йому кухоль пива.

– Але сьогодні точно якесь свято. Всі поставили ялинки, он і біля моїх дверей стоїть.

– Я не знаю, яке сьогодні свято, але я сьогодні прийшов у ваш шинок, і це вже має щось означати,– заявив Тед.

– Мені здається, ви поселилися в моєму закладі, а замовлень від вас – як кіт наплакав! – обурився Білл.

– Принаймні, добра компанія,– примирливо зауважив Тед.

Сонце невблаганно рушило до заходу.

Народ на вулицях не розходився.

– Мамо, чого ми стоїмо на вулиці і не йдемо додому? – спитав малюк у колясці.

– Гаррі, тобі один рік і два місяці. Тобі ще рано розмовляти. А ну спи!

Неподалік злодій з сумочкою в руках

знущався з бабусі на інвалідному візку:

– Не впіймаєш, не впіймаєш!

– А ну віддай, мерзотнику! Зараз викличу поліцію!

– Ги-ги, і поліція не догонить! В місті сотня полісменів, і жоден мене не дожене!

– Молодий чоловіче! Ви забуваєтесь! Невже вам незрозуміло, що злочин – це вчинок проти закону! Люди не дозволять вам грабувати безсилу бабусю!

– Чхав я на людей, місс! Люди нічого мені не зроблять! Де вони, ваші люди?

– Невихований хуліган, подивись навколо! Тобі це так не минеться! Бачиш, скільки народу вийшло на вулиці, щоб продемонструвати свою спільну силу і волю народу! Ми викинемо з міста злочинця-мера і всіх інших крадіїв, таких, як ти!

“Викинемо!” – крикнув хтось у натовпі. Ніхто не рушив з місця.

– Ех, бабусю, ви смішна. Подивіться навколо. Ви живете в місті манекенів!

Бабуся з розпачем подивилася навколо.

Вітер знову пронісся по вулиці. Над землею закружилось жовте целофанове листя, якісь папірці, листівки, рекламні буклети...

Вітер знову штовхнув людей в спину. “Рушай-мо! Рушай-мо!” – скандував натовп.

Хтось з людей похитнувся.

– Рушаємо! Вже рушаємо! – закричали збуджені голоси.

Над містом піднімалось зарево.

Вітер рвонув дужче. Людина впала і зачепила іншу. Інша людина похитнулася і впала. Люди почали падати на землю та один на одного під поривами вітру.

– Відчепі-іться! – линув чийсь безнадійний зойк, супроводжуваний гучними басистими виправданнями:

– Мем, я розумію, це схоже на сексуальні домагання, але я не можу піднятися з ваших грудей... Просто не можу піднятися... Насправді такі холодні леді, як ви, просто не в моєму смаку! Ви навіть не пручаетесь, наче зроблені з пенопласту та пластмаси!

Люди продовжували падати...

Генерал дивився на місто в бінокль з високої гори. У бункері було сиро і незатишно, але настрої

Релігійний
бюлетень
№ 7 (21)
18.04.2013

у генерала був пречудовий.

– Вісімнадцята вже є?

– Так точно, – відповів ад'ютант.

Тед засидівся в кафе.

– Бармене, дайте мені салат з грибів. Я люблю гриби.

– Пробачте, але кафе закрите. Йдіть додому.

– Я хочу грибів!

Генерал спитав:

– В місті жодної людини?

– Якщо не рахувати “цивільних”, – відповів з нервовим смішком ад'ютант.

Генерал натиснув на червону кнопку.

Вогненна хвиля прокотилася містом.

Спаляхнув ядерний гриб.

– Складіть протокол про вдалі ядерні випробування, – із задоволенням сказав генерал ад'ютантові, – Ви знаєте, Джеймс, саме тут, в цьому місті манекенів, почалася нова епоха. Світ більше ніколи не стане таким, як був.

– Не хотів би я, щоб в моєму Літлтауні наступила така епоха, – серйозно сказав ад'ютант.

– І я би не хотів. Але, скажіть, ви впевнені, що у вашій чортовій дірі не живуть терористи? – генерал хитро примружився.

– В Літлтауні живуть мирні жителі. Народ не дозволить вам відбирати життя у мирних жителів.

– Народ? А як ви собі його уявляєте?

Ад'ютант стояв на місці, не рухаючись і навіть не червоніючи. Він мовчав.

Генерал засунув руки в кишені і уявив собі велике місто – з хмарочосами, банкоматами, телевежею, морем, людьми на пляжах, на вулицях, в кафе, на майданах – і всі вони стоять на місці та чекають нової епохи.

А потім уявив собі велику червону кнопку – і посміхнувся.

Диск сонця, палаючи, добігав краю горизонту.

